

tidig at finde Indtægter. Jeg fandt det her og ved det Lovforslag, jeg samtidig udarbejdede med Hensyn til Forbedring af Plejeforholdene paa Sindssygeanstalterne. Med Hensyn til det sidste Lovforslag blev der ogsaa fra et andet Partis Side lagt mig nogle Hindringer i Vejen, men jeg maa erkende, at ved tredie Behandling i Folketinget frafaldt det paagældende Parti sine Indsigelser og indrømmede mig i Virkeligheden, at jeg havde Ret. Her gør Flertallet altsaa Modstand, og Modstanden er atter, saaledes som det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) sagde, af ganske ejendommeligt Art. Der er Enighed, og der er ikke Enighed. I Betænkningen staar der jo nok, at Flertallet finder det rettest, at dette Spørgsmaal afgøres ved særlig Lov. Ja, naturligvis kunde det være fristende for mig at sige: Lad os udskyde det til en særlig Lov, men det er jeg meget betænkelig ved, eller rettere sagt, det vil jeg ikke. Thi eet er givet: at Udgiften for Statskassen faa vi, men om vi faa Indtægterne, er vel nok mere end tvivlsomt, og vel sagde den ærede Ordfører her, at man ikke var imod en saadan Afgift, tværtimod, men Ordene i Betænkningen lyde saaledes: „Der er her flere væsentlige Punkter, der trænge til nærmere Overvejelse, saaledes ikke blot, om en sliq Afgift overhovedet kan anses for rimelig og begrundet ... osv.“ Denne Bemærkning er mig fuldt ud tilstrækkelig; naar man gør den Slags Reservationer, at man endogsaa siger, at man ved ikke, om Afgiften overhovedet er rimelig og begrundet, synes jeg, at det ikke er en rigtig Finanspolitik at sige: Lad os blot tage Udgiften straks, Loven hænger paa Træerne; om vi faa Afgiften nogen Sinde, er et stort Spørgsmaal, den flyver maaske bort, thi det er et Spørgsmaal, om den overhovedet er rimelig og begrundet. Jeg synes ikke, at det kunde være saa vanskeligt at komme til Ende med Overvejelserne af hvorvidt man kunde tage en saadan mindre Afgift eller ikke, at man egentlig behøvede at udskyde det til en særlig Lov, eller at det er noget, som skulde trænge til nærmere Overvejelse og derfor skydes ud, for at det ikke skulde forhindre Politilovens Gennemførelse i denne Samling, men det er Ordene og Tanken i Be-

tænkningen. Lovforslaget er jo dog blevet forelagt den 11. Januar, og der har altsaa været nogen Tid til at afgøre, om en saadan Afgift overhovedet var begrundet. Jeg kan fremdeles ikke indse, at der kan fremkomme en eneste virkelig afgørende Indvending imod denne Afgift; jeg synes tværtimod, at den har store Fortrin, ja, jeg kan næsten sige, at den er enestaaende i visse Retninger. Den har nemlig den store Fordel, at der er ingen, der mærker den, ikke en Gang Kapitalselskaberne. Den tager af de Præmier, der erlægges, og Formaalet med Præmierne er jo, at ved Hjælp af Opkrævning af Præmier skulde Erstatningerne udbetales. Nu betales en Del af disse Præmier for at forhindre, at Erstatningskrav opstaa. Forholdet er altsaa ikke det, at der er nogen, som kommer af med disse Penge, det er en virkelig Gevinst for Samfundet, der skal indvindes ved dette Politi, nemlig denne, at der ikke opstaar disse unødvendige Erstatningskrav, og en Del af Præmierne anvendes altsaa til at forhindre Ildebrande i Stedet for til at betale Erstatning, naar Skaden er sket. Jeg kan ikke se, at nogen i Virkeligheden kan beklage sig over en saadan Afgift; jeg vilde ønske, at der kunde findes flere Skatter — for at bruge dette Udtryk — af samme Beskaffenhed. Derfor vil jeg tillade mig at anmode ærede Medlemmer i Tinget om at stemme imod Ændringsforslagene; hvis Ændringsforslagene falde, og der, hvad jeg forudsætter, atter kommer en Forhandling mellem Udvalget og Ministeriet, vil jeg naturligvis være villig til til tredie Behandling paa enkelte Punkter af Loven at stille bestemte Ændringsforslag, som man kan blive enig om, men i Øjeblikket har jeg ikke anset det for nødvendigt, idet jeg naturligvis først vilde se, hvorvidt der var Haab om, at dette Forslag kunde gennemføres i indeværende Rigsdagssamling. Blive Flertallets Ændringsforslag vedtagne, ser jeg ikke, at der er noget Haab om at faa dette Forslag ophøjet til Lov, i alt Fald ikke i denne Samling.

Ordføreren (Johansen): Jeg takker den ærede Ordfører for det største Mindretal (Johansen) for hans Slutningsbemærkning; fordi han ønskede og